

Teza: nie każde uchybienie obowiązkom zawodowym stanowi delikt dyscyplinarny

Nie załączenie przez radcę prawnego dokumentu posiadanego pełnomocnictwa do wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jeżeli wierzyciel nie poniósł szkody, nie stanowi deliktu dyscyplinarnego.

WO-165/17

ORZECZENIE

z dnia 21 lutego 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski

Sędziowie: SWSD Karolina Szał

SWSD Arkadiusz Sawala /sprawozdawca/

Protokolant: Anna Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2018 r. sprawy radcy prawnego P. K.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Rady Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/YIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Rady Prawnego

z powodu odwołania obwinionego P. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia 23 października 2017 r. w sprawie o sygn. akt D/OSD/21/17

orzeka:

- 1.zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt 1 w ten sposób, że uniewinnia obwinionego;
- 2.zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt 5 w ten sposób, że kosztami postępowania przed sądem pierwszej instancji w kwocie 900 zł (słownie złotych: dziewięćset) obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie;
- 3.obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście).

UZASADNIENIE

W dniu 10.02.2016 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wpłynęła złożona przez L. T. skarga na działania radcy prawnego P. K..

W związku z przedmiotową skargą, postanowieniem z dnia 02.06.2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wszczął dochodzenie w sprawie nierozliczenia się przez radcę prawnego P. K. z pieniędzy otrzymanych w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego w oparciu o tytuł wykonawczy, który został następnie pozbawiony wykonalności, tj. w sprawie czynu z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Rady Prawnego.

Po przeprowadzeniu dochodzenia, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie wniosek z dnia 14.08.2017 r. o ukaranie radcy prawnego P. K., zarzucając Obwinionemu:

1) występowanie w charakterze pełnomocnika w postępowaniu egzekucyjnym bez wykazania stosownego umocowania i tym samym naruszenie ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, oraz etyczny obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, tj. czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2) występowanie w charakterze pełnomocnika przed Sądem Rejonowym bez wykazania stosownego umocowania i tym samym naruszenie ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, oraz etyczny obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, tj. czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

3) zaniechanie podjęcia stosownych działań w toku prowadzonego w imieniu klienta postępowania egzekucyjnego, pomimo powzięcia informacji poddających pod istotną wątpliwość zasadność dochodzonej od dłużnika należności i tym samym naruszenie ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, oraz etyczny obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, tj. czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

4) zaniechanie zwrotu na rzecz dłużnika środków pieniężnych, otrzymanych na prywatny rachunek bankowy w ramach postępowania egzekucyjnego, prowadzonego w oparciu o tytuł wykonawczy, który został następnie w całości pozbawiony wykonalności i tym samym naruszenie ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, oraz etyczny obowiązek wykonywania czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a nadto wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania, tj. czyn z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, orzeczeniem z dnia 23 października 2017 r., sygn. D/OSD/21/17, uznał winę radcy prawnego P. K. w zakresie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. 1 wniosku o ukaranie, tj. czynu z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/YIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez występowanie w charakterze pełnomocnika, bez wykazania stosownego umocowania, w postępowaniu egzekucyjnym. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazał, że ustawowym obowiązkiem pełnomocnika wierzyciela jest złożenie odpisu pełnomocnictwa wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wobec tego zaniechanie czynności, do których obligują przepisy, jest naruszeniem ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, a także naruszeniem etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

Sąd wymierzył Obwinionemu za ten czyn karę upomnienia, uznając w tym przypadku za odpowiednią najłagodniejszą z katalogu kar przewidzianych w art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Wskazano przy tym, że wymierzona kara odpowiada zarówno stopniowi winy przy popełnieniu czynu, społecznej szkodliwości czynu, jak również spowoduje osiągnięcie odpowiednich celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Sąd dyscyplinarny jednocześnie uniewinnił radcę prawnego P. K. od pozostałych zarzutów popełnienia przewinień dyscyplinarnych określonych w pkt. 2- 4 wniosku o ukaranie, uznając je za nieuzasadnione w świetle zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego.

Od przedmiotowego orzeczenia, Obwiniony za pośrednictwem pełnomocnika - adwokata J. K., wniósł odwołanie, którym zaskarżył w/w orzeczenie w części dotyczącej uznania go winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku o ukaranie w pkt. 1., wnosząc o zmianę orzeczenia w tym zakresie poprzez uniewinnienie od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Odwołujący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1) naruszenie prawa materialnego poprzez błędne uznanie, iż zarzucany Obwinionemu w pkt. 1 wniosku o ukaranie czyn, stanowi przewinienie dyscyplinarne, o którym mowa w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 Ustawy o Radcach Prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. oraz 410 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść wyroku poprzez nieuwzględnienie faktu, iż kontrola wniosku egzekucyjnego dokonana przez organ prowadzący postępowanie egzekucyjne w trybie art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nie doprowadziła do stwierdzenia uchybień formalnych ze strony obwinionego;

3) rażąco niewspółmierność kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 74¹ pkt. 1 i pkt. 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych przypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Jest to tzw. względna przyczyna odwoławcza. Jednakże, co wynika z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt. 5,6 i 8-11 k.p.k.

W niniejszej sprawie Obwiniony - radca prawny P. K. został uznany winnym tego, że w okresie od 02 czerwca 2014 r. do 01 grudnia 2014 r. występował w charakterze pełnomocnika, bez wykazania stosownego umocowania, przed (...) M. P. w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym w imieniu Klienta, tym samym dopuszczając się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że uznaje ustalenia faktyczne OSD za prawidłowe i przyjmuje je za własne.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów przywołanych w odwołaniu Obwinionego, w pierwszej kolejności należy wskazać, że w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, zachowanie Obwinionego, polegające na występowaniu w toku postępowania egzekucyjnego w charakterze pełnomocnika, wbrew przepisowi art. 89 § 1 k.p.c. - bez przedłożenia stosownego umocowania, nie nosi znamion przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zbiegu z art. 6 ust. 1 KERP.

Zgodnie z powyższymi przepisami, przewinieniem dyscyplinarnym jest m.in. postępowanie sprzeczne z prawem, z zasadami etyki czy z godnością zawodu, jak również naruszenie obowiązków zawodowych.

W niniejszej sprawie bezspornie zostało ustalone, że do złożonego wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 02.06.2014 r. do (...) M. P., Obwiniony nie dołączył wymaganego dokumentu potwierdzającego stosowne umocowanie do działania w imieniu wierzyciela, a jedynie powołał się na pełnomocnictwo wynikające z treści klauzuli wykonalności załączonego tytułu wykonawczego. Mimo takiego braku formalnego wniosku, Komornik Sądowy wszczął egzekucję zgodnie z wnioskiem z dnia 02.06.2014 r., o czym zawiadomił pismem z dnia 03.06.2014 r.

Należy jednakże podkreślić, że choć Obwiniony miał wynikający z art. 89 § 1 k.p.c. obowiązek dołączenia do wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzitelny odpis pełnomocnictwa, to naruszenie przez Obwinionego przepisu postępowania cywilnego, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, nie stanowiło jednocześnie naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, czy też etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego trzeba zaznaczyć, że Obwiniony, choć nie zachował ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, a więc mimo jednoznacznego uregulowania w kodeksie postępowania cywilnego obowiązku przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa, nie dopełnił tego obowiązku, to jednak Obwiniony w niniejszej sprawie, składając przedmiotowy wniosek o wszczęcie egzekucji w imieniu wierzyciela, powołał się na udzielone mu przez klienta pełnomocnictwo. Z faktu powyższego da się wyprowadzić wniosek, iż Obwiniony miał świadomość wynikającego z ustawy obowiązku, przy czym zaniechał go, będąc przekonany, iż powołanie się na pełnomocnictwo wynikające z klauzuli wykonalności będzie wystarczającą formą udokumentowania pełnomocnictwa na potrzeby wszczęcia postępowania egzekucyjnego w imieniu wierzyciela. Również w tym przekonaniu utwierdziło Obwinionego wszczęcie egzekucji przez Komornika Sądowego, który nie wezwał Obwinionego do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez przedłożenie odpisu pełnomocnictwa.

Trzeba przy tym także zaznaczyć, że w ocenie WSD, za uniewinnieniem Obwinionego od zarzutu działania w postępowaniu egzekucyjnym w charakterze pełnomocnika bez przedłożenia stosownego pełnomocnictwa przemawia również fakt, że OSD uniewinnił Obwinionego w tej samej sprawie od zarzutu działania bez pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym, jednocześnie uznając winnym i wymierzając karę za takie działanie w postępowaniu egzekucyjnym. WSD nie podzielił takiego niekonsekwentnego stanowiska sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji.

Niezwykle istotną sprawą dla oceny zasadności zarzutów naruszenia przez Obwinionego zasad etyki zawodowej radcy prawnego, było to czy pełnomocnictwo z dnia 11 sierpnia 2006 r. do działania w imieniu spółki Zakłady (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś., na które Obwiniony radca prawny powoływał się w późniejszych latach w prowadzonych na rzecz tej spółki sprawach sądowych i postępowaniu egzekucyjnym (działania Obwinionego jako pełnomocnika dokonane w latach 2014-2015, tj. w latach objętych zarzutami w przedmiotowym postępowaniu dyscyplinarnym) nie wygasło po rozpoczęciu się po dacie udzielenie w/w pełnomocnictwa postępowania likwidacji powyższej spółki, prowadzonego w myśl przepisów Kodeksu Spółek Handlowych. W tej kwestii należy stwierdzić że, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem literatury fachowej, w tym m.in. przywołanym przez OSD w Szczecinie w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia z dnia 23 października 2017 r. (karta 170) stanowisku A. Kidyby w komentarzu do art. 284 KSH "odmiennie

niż prokura, pełnomocnictwa udzielone nie wygasają". Zatem w przedmiotowych sprawach legitymacja prawna Obwinionego jako pełnomocnika nie wygasła i w danych sprawach działał on jako pełnomocnik w/w spółki. Nadto ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż żaden z likwidatorów w/w spółki nigdy nie kwestionował działań Obwinionego w oparciu o pełnomocnictwo z dnia 11 sierpnia 2006 r..

Należy podkreślić, że Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego podczas rozprawy w dniu 21 lutego 2018 r. zgłaszał swoje uwagi co do potrzeby właściwego opisanie czynu przypisanego Obwinionemu a także wskazywał na rozbieżności pomiędzy rozstrzygnięciem a uzasadnieniem orzeczenia, wytykając tym samym błędy poczynione w pierwszej instancji niniejszego postępowania dyscyplinarnego.

Zatem WSD uznał za zasadne zarzuty wskazane w tym zakresie w odwołaniu Obwinionego.

W świetle powyższego, zdaniem WSD, przedmiotowy czyn Obwinionego sprowadza się zaledwie do uchybienia procesowego, nie pozwalającego na przypisanie odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Tym samym, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił Obwinionego od zarzucanego mu w pkt. 1 wniosku o ukaranie z dnia 14.08.2017 r. przewinienia dyscyplinarnego.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów, zdaniem WSD należy zaznaczyć, że zarzut określony w pkt. 2 odwołania, zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Orzeczeniu OSD Odwołujący zarzucił również naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść wyroku - art. 5 § 2 k.p.k. oraz 410 k.p.k., wskazując przy tym, że sąd dyscyplinarny nie uwzględnił faktu, iż kontrola wniosku egzekucyjnego dokonana przez organ prowadzący postępowanie egzekucyjne nie doprowadziła do stwierdzenia uchybień formalnych ze strony obwinionego.

Zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k., niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

Trzeba podkreślić, że sąd dyscyplinarny pierwszej instancji dokonał trafnych ustaleń faktycznych i bezspornie zostało ustalone, że radca prawny P. K. - wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 89 § 1 k.p.c., nie przedłożył wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji stosownego dokumentu pełnomocnictwa. Sąd dokonał powyższych ustaleń w oparciu o przeprowadzone dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy - tj. wniosek egzekucyjny z dnia 02.06.2014 r. do (...) M. P. podpisany przez Obwinionego oraz zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 03.06.2014 r. Bezspornie wynika z przedmiotowych dokumentów, że Obwiniony zaniechał faktycznej czynności przedłożenia pełnomocnictwa w sprawie, do których to czynności obligują przepisy postępowania cywilnego. Jednakże, jak zostało wskazane w odwołaniu, dokonując oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych, OSD nie wziął pod uwagę, iż w przedmiotowej sprawie Obwiniony po złożeniu wniosku o wszczęcie egzekucji nie został wezwany przez organ egzekucyjny do złożenia stosownego umocowania, który to wszczął postępowanie egzekucyjne mimo braku formalnego wniosku. Powstają tu zatem wątpliwości, jak duże znaczenie ma ten fakt w kwestii przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionemu w tej konkretnej sprawie.

Zdaniem WSD, fakt prowadzenia przez Komornika sądowego egzekucji wobec niedopatrzenia się uchybień procesowych w zakresie pełnomocnictwa, uniemożliwia przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności dyscyplinarnej. Należy bowiem zauważyć, że w przypadku gdyby organ egzekucyjny wskutek kontroli złożonego wniosku, wezwał Obwinionego zgodnie z procedurą cywilną do złożenia stosownego pełnomocnictwa, to po uzupełnieniu braków przedmiotowego wniosku egzekucyjnego przez Obwinionego, nie byłoby słusznym zarzucanie mu przewinienia dyscyplinarnego najpierw przez Rzecznika Dyscyplinarnego, a następnie uznanie winy w tym zakresie przez OSD. Podobnie w sytuacji nieuzupełnienia w określonym w wezwaniu terminie braków przez Obwinionego poprzez przedłożenie dokumentu umocowania - jedynym następstwem byłby zwrot wniosku przez organ egzekucyjny.

Tej istotnej, zdaniem WSD, kwestii, nie wziął pod uwagę sąd dyscyplinarny pierwszej instancji, co miało niewątpliwie wpływ na zaskarżone orzeczenie, dlatego zarzut w tej części okazał się uzasadniony.

Mając natomiast na uwadze zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., WSD wskazuje, że sąd dyscyplinarny pierwszej instancji na rozprawie w dniu 23 października 2017 r., postanowieniem, uznał, za zgodą stron, za ujawnione w całości bez ich odczytywania i zaliczył w poczet materiału dowodowego określone dokumenty z akt sprawy, wśród których znajdują się m.in. wniosek egzekucyjny z dnia 02.06.2014 r. (k. 43) oraz zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 03.06.2014 r. (k. 13), na podstawie których ustalony został w niniejszej sprawie stan faktyczny.

W świetle powyższego, przedmiotowy zarzut Odwołującego jedynie w tym zakresie należało uznać za nieuzasadniony.

Mając na uwadze natomiast zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary, wskazując na powyższe ustalenia oraz fakt uniewinnienia Obwinionego, należy stwierdzić, że zarzut ten okazał się zasadny.

O kosztach postępowania odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł w oparciu o art. 706 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. 2016 r. poz. 233 z późn. zm.). W związku ze zmianą pkt 1 zaskarżonego orzeczenia i uniewinnieniem Obwinionego, należało zmienić zaskarżone orzeczenie w pkt 5 i kosztami postępowania przed sądem pierwszej instancji w kwocie 900,00 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie, natomiast kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 zł obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.